

BACCALAURÉAT GÉNÉRAL - SESSION 2006

ÉPREUVE ÉCRITE DE **LANGUE VIVANTE I**

Séries ES-S

CATALAN

Durée de l'épreuve : 3 heures

Coefficient : 3

*L'usage des calculatrices ainsi que du dictionnaire
n'est pas autorisé*

L'épreuve comporte 4 pages numérotées de 1/4 à 4/4

BARÈME DE NOTATION	
Compréhension écrite	10 points
Expression personnelle	10 points

Per a la Laia, cada visita a Sabadell era una petita sessió de tortura. No només per la mare, sinó també per l'atmosfera del vell pis, moblat encara com quan era petita, ombrívol, ple de fulgors¹ secrets, carregat de records que es resistien a desaparèixer, que s'aferraven a qualsevol cosa –una cortina, un gerro, un penjador buit, la fina esquerdada d'una rajola del bany, l'olor de pipa que encara creia percebre si s'acostava a la porta del despatx–, follets entremaliats sempre a l'aguait, disposats a llançar-se-li al damunt així que es despistava.

Mentre escoltava les paraules de la mare, va desviar la mirada, renunciant a plantar cara, i es va encantar un moment en el cap de taula. I, de cop, la fiblada: allà se li apareixia, assegut, l'espectre malenconiós, allargant cap a ella una mà, passant un dit rugós –amb quina vividesa tornava a experimentar aquella sensació– per la seva galta de nena petita.

Res, uns segons. Després, el cap de taula tornava a ser buit, com ho havia estat des de feia vint-i-dos anys, i l'única persona que tenia prop era la seva mare, mirant-se-la fixament.

–Que no m'escoltes, nena?

Laia s'esforçava a mantenir la serenitat. Va posar una cullerada de sucre al cafè. No havia tocat encara la seva ració de tiramisú.

–T'escolto, mare. Allà espero poder treballar amb calma, i parlar amb algunes persones que el van tractar.

La iniciativa, a més, havia partit del doctor Alabau, cap del Departament. Considerant que l'acabament de la tesi era prioritari, li havia recomanat que s'hi concentrés en exclusiva i, a més, li havia gestionat personalment la sol·licitud de la beca, que en realitat funcionava com una llicència temporal.

–Saps, necessito acabar la tesi abans de l'abril si vull aconseguir el lloc de professora titular. Això és tot. No cal que t'esforcis a buscar tres peus al gat. A més, m'anirà bé, per treballar millor, estar unes setmanes aïllada.

–Que no hi estàs prou d'aïllada?

Llavors va haver de sentir, per enèsima vegada, que el seu gran problema era que s'havia obsessionat fins a un extrem malaltís amb aquell escriptor. En el fons –per què no volia acceptar-ho?– la tesi era només una excusa, una manera com una altra d'amagar el cap sota l'ala i no afrontar els seus problemes reals. Que no eren pocs. I, després d'uns segons de silenci:

–Si haguessis estat més per l'Albert i menys per la tesi, potser ara no et trobaries com et trobes.

---

¹ Fulgors = lluors, resplendors

–Sisplau, mare...

–Obre els ulls, nena. Vas ser tan cànvida! Ells dos se n’anaven vés a saber on i tu et quedaves allà, tan tranquil·la, enganxada a l’ordinador com una paparra. Que surtin i es diverteixin, ells dos. Et sembla normal?

40 –Confiaava en ells. La Sílvia era amiga meva.

La mare va mirar el sostre.

–Santa innocència! Va fer una pausa per sospirar. Laia: quan un noi i una noia es fan amics, mai no són només amics. No ho has après encara, això?

Laia callava. No suportava que toqués aquell tema, i encara menys amb aquell to.

45 –Creu-me: anar-te a recloure en un racó de món no és pas la millor solució. El doctor Alabau no t’ha fet cap favor. Et convé estar amb la gent, amb els companys de feina i, si no és demanar massa, amb mi. En definitiva, ser una noia normal.

Laia va comptar fins a tres, la vista baixa, remenant el cafè amb la cullereta.

–Sóc una noia normal.

50 –No, i em preocupes moltíssim, de debò. Una persona normal no s’està tot el dia llegint, o davant l’ordinador, sense sortir mai. T’estàs convertint en una trista erudita de 27 anys.

Laia va sentir que es posava vermella. Es va inclinar endavant, sobre la taula.

55 –Qui parla, mare! Qui es passa tot el dia reclosa al pis, llegint llibres de cuines asiàtiques, encadenant serials televisius, mirant fotos de l’any de la pera o escoltant sempre les mateixes velles cançons dels Beatles? Per què no agafes l’Ibiza i surts a fer una volta? L’altre dia vaig veure’l al garatge, i té dos dits de pols, i les rodes mig desinflades. Fa un segle que no l’has agafat. No vius aïllada, tu?

60 Era difícil creure que havia estat una brillant advocada, inquieta i ambiciosa. Abans de la depressió, i de tot allò del pare. Abans de tenir-la a ella.

–No el necessito per a res, el cotxe. Cada dia surto a passejar a peu, per indicació del metge. A més, estàvem parlant de tu. I només vull ajudar-te. Però ja veig que és inútil.

J.N. Santaeulàlia, *Ulls d’aigua*, Ed. Columna, 2002.

COMPRÉHENSION ÉCRITE

1. Per què l'atmosfera del vell pis representava una tortura per a la Laia?
2. Què li retreu la mare a la seva filla?
3. Com evoluciona el comportament de la Laia al llarg del text?
4. Traducció : des de "Qui parla " fins a " aïllada, tu?" (l. 54 à 58).

II – EXPRESSION PERSONNELLE

1. Comenteu l'afirmació següent :
"Una persona normal no s'està tot el dia llegint, o davant l'ordinador, sense sortir mai."
(l. 50)
2. Al vostre parer fins a quin punt els pares poden ficar-se en la vida de llurs fills adults?